

Maribel

NARATIVA.COM

Maribel

ŠAZA BABIĆ
DIJANA DRUŠKIĆ
TEA RADIĆ

Moje ime je Henry

Nikad nisam pretjerano volio pun mjesec, takve noći su me ispunjavale određenom jezom. Ne znam je li to rezultat brojnih legendi i općeg mišljenja ili je bilo nešto više u tome. Ustao sam iz kreveta i krenuo na drugi kraj sobe, dalje od prozora. Izmaglica u glavi koja me pratila otkad sam se probudio u nepoznatoj sobi nije nestajala, sve dok tu izmaglicu nije zamijenilo nešto drugo.

Pedeset godina prošlo je u treptaju, ili preko noći u mojem slučaju, tako se činilo prema odrazu u ogledalu smještenom u daljem kutu sobe. Svjetlost obližnje stolne svjetiljke je bila slaba, ali moje je lice odavalo više desetljeća od onih koje sam imao kada sam sinoć krenuo u krevet. Pogledao sam se u ogledalo i istina me promatrala koju nisam mogao zanijekati. Pedeset godina mog života je nestalo kao da nisam proživio. Morao sam se uvjeriti da je svijet još tu, onakav kakvog se sjećam.

Latio sam se oronulog štapa i krenuo niz ulicu. Jesenje predvečerje mamilo je uzdahe svojim bojama. Vidio sam staroga prosjaka. Zadnjih par centi iz džepa bacio sam u kutiju ispred njega te nastavio dalje. U daljini se čuo zvuk urbanizacije – automobili, klubovi, zdravice, svjetla... Već davno sam to prevazišao. Sad čeznem za crnim očima i milim glasom. Posebnim. Eh, Maribel.

Pitam se da li se ovakvi gubici ikada prebole? Nađu li svoj put, ne do zaborava, već do zataškaja negdje pa samo povremeno isplivaju? Maribel, Maribel, gdje li si sada? Gledaš li odnekle i čezneš li za mojim rukama? Nastojim se suzdržati i nastavljam put. Još malo i idem nazad, stare noge me žustro izdaju. Starosti, eh... Osim problema s nogama, tu su još i vid, glavobolje, dijabetes, tlak, iznemoglost. Tu sam ja, oronuo, nagrižen zubom vremena.

"Nek ste zdravo, gospon!" Iza ugla se javio mladić.

Klimnem glavom uz mali smiješak. Tko zna gdje će sad... vjerojatno ga čeka njegova djevojka na mostu. Odatle će, zagrljeni, smišljati planove za budućnost, uživati u divnoj noći pod okriljem zvijezda i svojoj ljubavi.

Stigao sam. Noć se već uveliko uvukla u svaki dijelić kuće, sjeo sam na krevetu i počeo vaditi **uspomene...**

"Dobro jutro", djevojka se pojavila na kućnom pragu, nevino tražeći nekoga pogledom. "Izvinite ako sam Vas u nečemu prekinula, ali... tražim posao. Biste li trebali nekoga za kućne poslove? Obećavam, pristat ću na iznos kakav želite, samo, potreban mi je novac...".

Pogledao sam djevojku. Tražila je posao, posao za koji će biti plaćena. Ali... bilo je nešto posebno u vezi nje. Oči kao gar, tužne i duboke. Blijedo lice, vitko tijelo. Tako sofisticirana, nježna. Pozvao sam je unutra. Tresla se od hladnoće i mislio sam da bi joj poprilično prijao topli čaj.

Iz nekog neobjašnjivog razloga, imao sam potrebu reći joj više o sebi.

"Moje ime je Henry. Farmaceut sam i kao što vidiš, živim sam. Siguran sam da bi mi dobro došao netko za pomoć u kućnim poslovima".

Primijetio sam sjaj u njenim očima.

"Doista?"

"Da. Možeš početi već danas".

"Hvala Vam, hvala mnogo! Nećete imati nikakvih primjedbi, obećavam".

Pokazao sam joj kuću i, na svoju odgovornost, ostavio je samu. Podne je prošlo, bilo je vrijeme za posao.

Na povratku sam razmišljao o njoj dok su mi hladni vjetrovi šibali uši. Otvorio sam vrata i osjetio prijatan miris kave. Sanjam li? Zatekao sam potpuno novi dom. Naslage prašine koja se skupljala već tjednima su nestale, a podom sam mogao sigurno hodati bez straha da ću se sapslesti o nešto. Večera i šalica tople kave čekale su me na stolu.

Vidio sam je kako ide prema meni.

"Gotova sam za danas. Uživajte u večeri, vidimo se sutra. Doviđenja...".

Pogledao sam u nju.

"Zar ideš? Ne ostaješ na večeri?"

"A, ne. Žurim, otac me sigurno već čeka".

"Otac? Živiš s njim?"

"Da, jako je bolestan. Majka je davno preminula. Zbog njega sam i tražila posao. Još jednom Vam hvala". Već je krenula.

"Dobro, vidimo se...", htio sam je zovnuti imenom, ali nisam siguran da je spominjala kako se zove. "Čekaj!"

Zastala je i okrenula se.

"Nisi mi rekla svoje ime?"

"Maribel".

Izgubila se u tami. Vidio sam nakratko obrise vitkog tijela, no, ubrzo su i oni nestali.

Trno promjene

Pogledao sam u visine. Mnoštvo oblaka sakrilo je zvijezde, a teški vjetar kolao se tik uz mene. Omamljen dimom iz obližnjih dimnjaka, vratio sam se u kuću. Još jednom sam razgledao.

"Poštovanje, Henry. Jesi li siguran da je ovo tvoj dom?" Nasmijao sam se samom sebi. "O da, počasti se dobrim snom... I čašom soka od naranče".

To sam još uvijek ja. Da, i nisam lud, samo malkice sretan zbog neke promjene u životu. Razbijena monotonija! Legao sam u krevet i navukao na sebe teški pokrivač sa printom koji nikako ne uspijevam dešifrirati, no, svejedno mi je smiješan. Razmišljam o današnjim susretima, čuo sam od prijatelja da je moja bivša cura Jane pronašla novog dečka. Svejedno...

Zurim u strop. Na čas pogledam oko sebe i na zidu vidim siluete. Mora da su se oblaci razišli, čim tako jako izbija mjesečina. Poznati obrisi... Maribel.

Ujutro, baš kao i prethodnog dana, probudilo me zvono. Vukao sam se niz stepenice i pospano otvorio vrata. Prošao sam rukom kroz kosu i pogledao ispred sebe. To je ona. Sramota Henry, na što to ličiš?

Razbudio sam se u tren oka i pozdravio je. "Dobro jutro. Uđi".

"Žao mi je što sam Vas probudila".

"Ne brini, ionako se korim zbog dugog spavanja".

"Idem Vam napraviti doručak i kavu". Gledao sam je kako skida tanki, već oronuli kaputić i odlaže ga na stalak.

Našao sam odjeću za danas i spremio se. Sobama se širio prijatan miris kave. Pogledao sam kroz prozor, vjetar se kolebao najavljujući još jedan hladan dan.

Sišao sam u kuhinju. Na stolu je sve već bilo postavljeno.

"Ti nećeš jesti?" Još jednom sam je pozvao da podijeli obrok sa mnom.

"Ne, hvala". Krila je pogled.

"Ni piti kavu?"

"Već jesam, doma".

I odmah je počela s poslom. Konstantno sam pokušavao pokrenuti neki razgovor s njom. Teško.

"Nadam se da je tvom ocu bolje?"

"Pa i ne baš. Hvala što brinete".

Preplavio me čudan osjećaj, stranac ima pristup mom domu. I to kakav. Svejedno, dobro mi je došlo zrno promjene. Zrno nekoga, nečega. Tko zna gdje mi je kraj... svima nama? Tu negdje, na granici vremenskih epoha, a vrijeme k'o vrijeme.

Ne mari za nas fantome ni luđake sa paradoksalnom sivom prošlošću. A ja, Henry, nisam vječni taoc sreće, niti teturam iščekujući smrt.

Odlučujem se za život. Gdje mi je pamet bila, pa da to tek sad shvatim? Zatičem sebe duboko zagledanog u nepoznato. U ruci šalica hladne kave. Mora da je prošlo dosta vremena. Osvrnuo sam se na sat i žurno otišao po stvari.

Putem sam razmišljao o potrebi za životom. Potrebi za provodom, ili barem za razbijanjem ove stalne, konstantne monotonije koja mi je već prešla u naviku i bacila me u očaj i zaborav.

Pokušao sam otvorenije komunicirati taj dan s kolegama. Svi su bili poprilično začuđeni tom naglom promjenom moje ličnosti. Po završetku radnog vremena, otišao sam u nabavku nekih sitnica i uputio se doma.

Kao i prethodno večer, kuća je bila topla. Mogao sam osjetiti gušt zajednice.

Maribel se već spremala da krene.

"Dopusti barem da te odvedem".

"Ne, ne, umorni ste i stvarno nema potrebe".

Bacio sam pogled kroz prozor. Noć je bila poprilično hujevita i mračna.

"Nije mi teško. Tko zna kakvi ljudi lutaju ulicama".

"Hvala Vam, ali idem sama. Navikla sam tako. Vidimo se sutra".

I samo tako je otišla. Pokušao sam ne misliti na nju, hoće li sigurno stići, ali teško sam to mogao smetnuti s uma.

Krevet je bio na istom starom mjestu i čekao me. Mjesec je opet zasjao i probio se kroz zavjese. Bio je čudne boje. Vani su se čuli kojekakvi zvukovi, poznati i nepoznati... jeza se kovitlala nad Aleksandrijom.

Čovjek na slici

Zvono na vratima se neumoljivo oglašavalo. Ma tko li me, kvragu, treba ovako rano? Vjerujem da sam izgledao podbuhlo i imao podočnjake s ozbirom na još jednu neprospavanu noć.

"Gospodine Henry, molim pođite sa mnom". Kazao je visoki gospodin, hladnih i prodornih očiju, ogrnut sivim dugim kaputom.

"Tko ste vi?" Upitao sam promuklim, jutarnjim glasom.

"Inspektor Davis. Imam nekoliko pitanja za Vas. Molim da dođete sa mnom u postaju". Uzvratio je, pokušavajući ući u kuću.

"O čemu se ovdje radi? Ta, nije otkucalo ni 7 sati".

"Prijavljen je nestanak jedne mlade djevojke pod imenom Maribel. Svjedoci tvrde da je zadnji put bila viđena s vama, gospodine Henry. Trebamo uzeti vašu izjavu kako bismo rasvijetlili slučaj".

S nevjericom sam gledao u inspektora te pogledom tražio svoje cipele. One iste cipele koje sam neku noć ponudio Maribel da ih pokloni svom ocu. Uhvatio sam se za glavu i osjetio neprijatan osjećaj u prsima.

Što se dogodilo s Maribel? Mojom Maribel. Zar joj nisam dovoljno puta ponudio prijevoz do kuće? Ali... zašto sam ja osumnjičen? Tek je šest mjeseci prošlo otkad smo se upoznali, otkako je ušla u moj život. Bol u prsima je bila sve jača. Što mi se događa?

"Gospodine Henry!" Osjetio sam drmanje. "Gospodine Henry! Jeste li dobro?"

Osjećao sam kako gubim tlo pod nogama. Pokušao sam se uhvatiti za držač kaputa, ali bezuspješno. U trenutku sam se našao na podu, raskrvavljene glave i nemoćan sam ostao ležati. Nisam se ni htio dignuti. Nikada.

"Gospodine, gdje ste bili jučer?" Upitao me detektiv koji je stajao preko puta mene. Svjetlo koje je dopiralo iz halogene žarulje bilo je izuzetno jako i blještavo. Oko mene su bili okruženi čuvari. Kako li sam samo dospio ovdje?

"Kod kuće", odgovorio sam gledajući u svoje ruke. "Pripremao sam i pregledavao dokumente koji su mi potrebni za istraživanje novog lijeka i kliničkog istraživanja".

"Kakav je Vaš odnos s Maribel?"

"Maribel je moja kućna pomoćnica". Nisam htio ići previše u detalje. "Radi za mene već šest mjeseci".

"Imamo dokaze da je bila više od kućne pomoćnice. Možete li mi još jednom odgovoriti na pitanje, ali ovaj put hoću istinu".

"Ne znam o čemu govorite. Kakve dokaze imate? Došla mi je na kućna vrata tražeći posao, a kako mi je u tom trenutku trebala pomoć, odlučio sam je zaposliti. Istina, malo smo se prijateljili, ali ne na način na koji vi mislite".

Inspektor Davis je spustio na stol fascikl iz kojeg su se nazirale fotografije.

Pogledao sam slike koje sam dobio i ostao zatečen. Na slikama sam vidio Maribel i muškarca. Sebe!? Ali... to nije moguće. To nisam ja. Što se ovdje događa? Tko je ovaj čovjek na slici? Gdje je Maribel?

"Ne znam što je ovo, ali na slici nisam ja, iako, priznajem da muškarac sa slike liči na mene". Pokušao sam se obraniti. "Nikada nisam bio u ovom parku. Gdje je ovo?"

"Prestanite okolišati i recite mi koji se vrug ovdje događa. Fotografiju smo pronašli prilikom pretresa njezine sobe. Očigledno je da ste bili u vezi, na slici ste vas dvoje dok se ljubite. Mogu li sada dobiti odgovor na pitanje gdje se nalazi Maribel?"

"Maribel...nije...ja...?" U tom trenutku mi se zacrnilo pred očima i izgubio sam svijest.

Nuspojava

Čuo sam glas kako me dozivao. "Gospodine Henry!" I onda ponovno. "Jeste li u redu?"

Otvorio sam oči i iznad sebe ugledao lik inspektora Davisa. Slika mi se izoštrila i primijetio sam njegovog partnera kako mi pruža čašu vode.

"Popijte ovo, bit će vam bolje".

Ogledao sam se oko sebe i shvatio da ležim na kauču u, pretpostavljao sam, policijskoj sobi za odmor. Pridigao sam se u sjedeći položaj i sa zahvalom prihvatio ponuđenu čašu. Ali nisam uzeo niti gutljaja, tema mog razgovora s inspektorima mi se vratila u glavu. Maribel.

"Znači nisam umišljao, Maribel je zaista nestala?" Podigao sam pogled prema inspektoru Davisu. Na njegovom sam licu vidio nekakvo olakšanje. Vjerojatno jer sam nastavio s pričom o Maribel, bez njegove prisile.

"Da, bojim se da je tako". Zastao je. "Moram pitati, jeste li sada u redu? Maloprije ste izgubili svijest, a činilo mi se da ste bili blizu toga i kada smo došli po Vas". Njegov ton zvučao je puno blaži od onoga na ispitivanju, tren prije nego što sam potonuo u tamu.

"U redu sam, samo... nisam danas jeo i nekoliko dana me muči slabost, ali... u redu sam".

Nadao sam se da ga je moje nezgrapno pričanje neistina prevarilo, jer sebe nisam u to uvjerio. Istina je da me je vijest o Maribelinom nestanku uznemirila, ali i da su moje nesvjestice uzrokovane nečim puno opipljivijim. Nuspojava.

"To je dobro čuti, jer Vam moram postaviti još nekoliko pitanja".

Klimnuo sam glavom osjećajući svaki pokret s prodornom glavoboljom.

Inspektor je sjeo na stolicu nasuprot mene. "Možete li mi reći gdje ste bili prošli vikend?"

Krenuo sam odgovoriti, ali sam se zaustavio, jer... nisam se mogao sjetiti. Očajnički sam pokušavao vratiti film na prošli vikend, ali sve je bila jedna velika praznina. Ako to kažem inspektoru, neće mi vjerovati. Ako slažem o tome gdje sam bio, vrlo lako bi me moja laž mogla sustići i obiti mi se o glavu.

Davis me je neumoljivo gledao čekajući odgovor.

Podigao sam čašu koja mi je bila u ruci i polagano popio gutljaj vode. Uzimao sam si vremena dok sam razmišljao kako se postaviti.

"Inspektore, trebamo Vas odmah", trgnuo me glas s ulaza koji je pripadao djevojci u policijskoj odori. "Imamo novi trag".

Kada bi samo znala koliko sam joj bio zahvalan na tome prekidu. Inspektor Davis i njegov partner su me zabrinuto pogledali, ali su odmah krenuli prema vratima. "Ostanite ovdje, brzo ćemo se vratiti", Davis je dobacio i izašao.

Spustio sam čašu na obližnji stol i duboko udahnuo. Naslonio sam glavu u ruke koje su mi davale potrebnu potporu na koljenima. Sve se činilo tako nerealnim, ovakve stvari se ne događaju meni. Jednostavan sam čovjek... probudim se, idem na posao, vratim se kući.

Barem je tako bilo do prije nekih mjesec dana. Jedva i vidim Maribel koja me redovito dočeka s toplom večerom u spremljenoj kući, jer je uvijek na odlasku, čak i kad je molećivo gledam da ostane i pravi mi društvo koju sekundu dulje. To se zaista rijetko događalo, ali su mi ti trenuci značili puno. Kao i Maribel.

Koliko sam je upoznao u proteklih šest mjeseci, toliko i još više je ostalo misterija. Bez obzira na to, osjećao sam neodoljivu privlačnost koja me je nevidljivom rukom vodila k Maribel od prvog trena kada sam je ugledao na svom kućnom pragu.

Gdje je moja Maribel? I zašto se ne mogu sjetiti što sam radio prošli vikend? Ako nisam odskakao od svoje rutine, to je bilo vrlo malo. Vikendi su bili jednolični i bezbojni bez njenog prisustva.

Netko mi se naglo pojavio u vidokrugu i trznuo sam glavu prema gore. Moja glavobolja nije to prihvatila najbolje. Bila je to ona ista djevojka u uniformi koja me prije nekoliko minuta spasila direktnog laganja autoritetu.

"Gospodine, inspektor vam poručuje da ste slobodni. Izašli su na teren i ne zna koliko će se zadržati stoga smijete otići kući. Ali ne napuštajte grad i javit će Vam se za novi susret".

Iako su joj riječi bile izgovorene strogim policijskom tonom, nikada nisam osjetio veće olakšanje. Napustila je prostoriju istom brzinom kojom je i ušla, osjetio sam hitnost u njezinom glasu i hodu. Sigurno imaju neki novi trag u slučaju nestanka, mora biti to.

Izašao sam iz policijske stanice na svježiji zrak koji mi je donekle vratio prisebnost. Već se spuštala tama, a pun mjesec je obasjavao ulicu i bez uličnih svjetiljki. Zapitao sam se koliko sam vremena proveo u sobi za ispitivanje i u nesvijesti. Sve zajedno mi se nije činilo više od sat vremena, ali večernje sjene su imale bolji argument.

Sjetio sam se fotografije koju mi je inspektor Davis pokazao, one na kojoj je čovjek nalik meni u strastvenom zagrljaju s Maribel. Tada sam odbijao svaku pomisao da bi taj čovjek na slici mogao biti ja, jer nikada nisam bio tako blizak s njom. Ali sada... sada više ni u što nisam siguran.

Zašto se ne mogu sjetiti? Kako bih takvo što mogao zaboraviti? Frustracija me izjedala. Zagrnio sam kaput čvršće oko sebe dok sam kretao prema kući, pomislio sam, gdje me Maribel neće čekati. Jesam li ipak imao nekakve veze s njezinim nestankom?

Posljednje poglavlje

Ne znam kako sam stigao kući, noge su me vodile, ali su moje misli bile raštrkane posvuda. No, tu sam bio, pred svojim ulaznim vratima vrteći ključ u ruci. Ušao sam i odmah primijetio kako nešto nije u redu, nešto je odskakalo.

U polumraku sobe činilo se da je sve na svojem mjestu. Znači, policija nije imala razloga za pretres. To je u redu. Nešto drugo je bilo u pitanju... svjetlo u kuhinji.

Jutros kada su došli po mene, nisam ni uspio otići u kuhinju, a kamoli upaliti svjetlo. Ponovo sam se preispitivao, da, bio sam siguran da sam sinoć ugasio to isto svjetlo. Toliko toga prođe kroz glavu u samo nekoliko sekundi.

Začuo sam metež, zvuk posuđa – netko je tamo! Tiho sam prišao ulazu u kuhinju, jer nisam znao tko bi to mogao biti u mojoj kući, gdje nitko dugo nije kročio osim...

"Maribel!" Začuo sam svoj slabašni glas. Okrenula se i nasmiješila kao da je ovo tek jedan u nizu dana kada bi me dočekala s večerom.

"Henry, napokon si stigao. Počela sam se brinuti".

Primio sam se za dovratak. Koji se vrag događao!?

"Upravo dolazim iz policijske stanice. Ispitivali su me... o tvom nestanku".

"Svašta", Maribel se nasmiješila, "pa ja sam upravo ovdje. Nimalo nestala".

Htio sam joj prići, samo da je dotaknem i uvjerim se kako nije plod moje mašte, da moja Maribel stoji tu ispred mene. Ali se nisam usudio. I da je halucinacija, nisam se htio razočarati.

"Moramo nazvati inspektora Davisa, reći mu da si na sigurnome".

Nesigurno sam sjeo za kuhinjski stol dok je ona stajala ispred prozora. Pola lica joj je bilo obasjano toplinom kuhinjske žarulje, a druga polovica hladnim zrakama mjesecine. Iako je Maribel stajala iznad mene, pitanje o mojem gubitku pamćenja me i dalje kopkalo.

Je li rezultat lijeka koji uzimam? Kada sam preuzeo testiranje eksperimentalnog lijeka na sebe i izvan službenih protokola, znao sam da su moguće određene nuspojave. Ali sve do sada, to se svodilo na pokoju epizodu vrtloglavice.

Zašto sam uopće testirao na sebi? Ah, da... zbog nje. Nije tražila, ali sam se ja dobrovoljno javio, jer sam mislio kako će lijek pomoći njezinome ocu. Više se ništa nije moglo učiniti, ali nisam htio dati lijek prije nego što vidim djelovanje. Odluka napravljena u trenutku slabosti, bez razmišljanja i samo sa pomisli da pomognem ženi koju volim.

Dokle sam voljan otići za svoju Maribel? Bojim se odgovora na to pitanje, jer bi odgovor mogao biti "dokle god treba". No, ne mogu nju kriviti za svoju lošu prosudbu, jedini krivac sam ja.

"Blijed si, Henry", u potpunosti je zanemarila moju prošlu izjavu, "želiš li šalicu vrućeg čaja prije večere?" Prišla mi je i stavila ruku na moje čelo. "Ne činiš mi se grozničavim".

Zažmirio sam i upijao svaku sekundu njezinog dodira. Kako je samo uspjela da zaboravim na vanjski svijet, izvan ova četiri zida. Nije bilo policijskog ispitivanja, niti inspektora, niti dosjea o njezinom slučaju. Samo nas dvoje u mojoj maloj kuhinji. Meni dostatan mikrosvemir.

"Henry, ipak ti moram nešto reći", njezin me glas vratio u stvarnost. Postala je nervozna i uznemirena, imao sam loš predosjećaj o tome gdje to vodi. "Želim ti zahvaliti na predivnoj suboti i na svemu što činiš za mog oca".

Subota? Vikend koji ne pamtim?

"Ali moram otkazati naš dogovor. Ne mogu više raditi za tebe i svakako ne vidati". Lice joj je bilo tužno, i što je najgore, osjetio sam to.

Znači da je bilo nešto među nama. Onda fotografija... na fotografiji sam zaista ja!

"Maribel, nemoj krivo shvatiti...", morao sam joj priznati, "ali se ne mogu sjetiti prošlog vikenda. Sve je jedna velika crna rupa".

"Ah", izustila je čineći se povrijeđenom, kao da mi nije dovoljno važna da bih to zapamtio. Kada bi samo znala.

"Mislim da je to nuspojava, zbog lijeka koji uzimam", imao sam potrebu dodati.

"Onda ga trebaš prestati uzimati, odmah!" Stav joj se iz povrijeđenog promijenio u zabrinuti. Bio je to dobar osjećaj... ne što je bila zabrinuta, nego to što je bila zabrinuta za mene.

"Moram te pitati... gdje si bila proteklih dana, zašto policija misli da si nestala? I odakle fotografija nas dvoje u tvom stanu?" Ipak nisam mogao ostati na jednostavnoj pomisli kako je sada tu i ništa drugo nije važno. Mislio sam da počinjem ludjeti.

Tužno se nasmiješila. "Fotografija je trebala biti oproštajni poklon".

Zbunjeno sam je pogledao.

"Što se tiče toga gdje sam bila... odvela sam oca u umirovljeničko naselje u unutrašnjosti, otprilike 3-4 sata odavdje i odlučila ostati nekoliko dana dok se ne smjesti. Ali da, vjerojatno se ne sjećaš toga, jer sam ti to rekla u subotu".

Može li objašnjenje biti tako jednostavno?

"Tko je onda prijavio tvoj nestanak? I zašto se ne možemo vidati?" Osjećao sam se kao inspektor Davis postavljajući joj sva ta pitanja, ali sam morao znati.

"Henry, večera ti se u potpunosti ohladila, trebao bi jesti". Izbjegavala je odgovore.

Ne smijem sada odustati. Držao sam njen pogled s upornošću koja joj je govorila da neću prestati zapitkivati.

"Morala sam riješiti neke obaveze, ali je tome došao kraj. Nikad nisam ni htjela da počneš eksperimentirati na sebi, to nije bilo u redu. Znam da si to napravio zbog mene", zastala je i duboko udahnula. "No, ima puno toga što ne znaš o meni i neke stvari iz prošlosti su se vratile da me podsjetite na to".

Činila se kao da će zaplakati i vjerojatno mi to nije htjela pokazati. "Žao mi je, Henry. To je dovoljno da znaš", pokupila je svoje stvari i krenula prema vratima.

Pratio sam je ispred kuće i zaustavio je, ulična svjetiljka nije radila i samo nas je obasjavao puni mjesec. Samo tako, sve je izašlo na vidjelo. Taj prokleti puni mjesec. Pogledao sam pored nje i vidio auto s upaljenim svjetlima. Zašto sam imao predosjećaj da taj muškarac čeka moju Maribel.

"Moram otići iz ovog grada, od svega i nažalost od tebe". Prišla mi je i lagano poljubila. "Ne želim da budeš tužan zbog mene, znaj da si mi bio jedna od rijetkih sreća u životu i nadam se da će nam se putevi ponovno sresti". Uspjela je nabaciti iskreni osmijeh.

"Nije pošteno", jedino je što sam izustio prije nego je ušla u auto i otišla.

I to je bilo to. Čini se da sam imao nekoliko trenutaka radosti s Maribel gdje su osjećaji bili uzajamni, ali ih se ne mogu sjetiti. Ne znam jesam li zbog toga nesretan ili zahvalan. Kad bih se toga sjećao, bi li mi nedostajala još više? Kao da je to moguće.

Tog se dana stvorila rupa u meni koju nitko nije uspio ispuniti, koliko god sam je kratko poznavao. Osjetio sam gubitak koji će me pratiti cijeli život. Naravno, zaboravim na neko vrijeme, ali nikada u potpunosti. Naša nedorečena priča.

Dijelovi su mi se vraćali u naglim slikama, no nisam ih mogao spojiti kako su brzo dolazile i odlazile. Prateći naše putovanje u svojim mislima, vratio sam se gdje sam i započeo. Stvarnost koju nisam htio osjetiti.

Još uvijek nepoznata soba, moj naborani odraz u ogledalu i tek nekoliko dijelića opipljivih rukom koji me podsjećaju na prošlost. Još uvijek taj puni mjesec koji me ispunjava ježom i pitanje gdje je moja Maribel. Jedino čega sam se sa sigurnošću mogao sjetiti je razlog zašto ne volim taj puni mjesec.

Pitao sam samog sebe može li mi još jedna večernja šetnja pomoći, ali sam znao odgovor i prije nego što sam postavio pitanje. U posljednje vrijeme, sjećanja su sve više navirala, dobra i loša – i nijedna šetnja tome nije mogla pomoći.

Fotografija koju sam držao u ruci bila je baš ona koju mi je Davis pokazao onog dana kada je sve završilo. Ne sjećam se više ni kako sam došao do nje, ali mi je drago što je imam, jer jedino tako pamtim Maribeline karakteristike. S godinama detalji izbljede, ali osjećaji ostanu.

Ostala su mi sjećanja na to kako bi sa svojom pojavom razbistrila i najmaglovitiju večer, kako je sa svojim smiješkom odagnala sve loše stvari koje su mi se dogodile preko dana... i kako mi je sa svojim glasom bila draža i od moje najdraže melodije. Više se ne sjećam tona tog glasa, ali se sjećam neodoljivog osjećaja.

I njezine predivne crne oči, to sam pamtio.

Kraj

Maribel je kratka priča nastala kao rezultat interaktivno-kreativnog projekta "Nastavi priču..." za Narativa.com. Više o tome pročitaj na: www.narativa.com/category/nastavi-pricu